

РЕШЕНИЕ

№ 675

гр. Пловдив, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател:

Велина Бр. Дублекова

при участието на секретаря Елена Ил. Калончева

като разгледа докладваното от Велина Бр. Дублекова Гражданско дело № 20215300101516 по описа за 2021 година

Ищецът Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, че е собственик на недвижим имот – СОС с идентификатор 56784.506.860.1.2 по КККР на гр. *****, находящ се гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, да бъде осъден ответникът да предаде владението върху имота на ищеца; да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 907,84 лв., представляващи заплатени от ищеца разходи за електроенергия за процесното жилище, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 16355 евро, представляваща уговорено по предварителния договор обезщетение за ползване на жилището, за периода от 01.10.2005г. до 01.02.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на сумата. Претендира разноски.

Исковата претенция се основава на твърденията, че ищецът е собственик на основание договор за покупко- продажба на недвижим имот – СОС с идентификатор 56784.506.860.1.2 по КККР на гр. *****, находящ се гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, подробно описан в исковата молба. Твърди, че с ответника са сключили предварителен договор на *****г. за покупко – продажба на процесния недвижим имот, като ищецът е предал владението върху имота на ответника в деня на сключване на предварителния договор. Твърди, че с предварителния договор страните са уговорили да сключат окончателен договор, както и са уговорили начина на изплащане на продажната цена. Твърди, че ответникът не е изпълнил нито едно от поетите задължение, поради което ищецът е развалил договора, за което е изпратил нотариална покана до ищеца. В условията на евентуалност твърди, че е възникнало и друго основание за разваляне на договора, а именно прекратяване на трудовото правоотношение на ответника с ищеца. Ищецът твърди, че съгласно клаузи от предварителния договор при разваляне на договора ответникът дължи на ищеца обезщетение за ползване на процесния недвижим имот на отпаднало основание в размер на 100 евро месечно, считано от 01.09.2005г., което обезщетение в случая възлиза на сумата от 16355 евро /184 месеца x 100 евро, намалено с полученото капаро от 2045 евро/. Ищецът твърди, че съгласно предварителния договор ответникът се е задължил да заплаща разходите за електроенергия на жилището. Твърди, че до момента, вместо ответника е заплатил начислена електроенергия в общ размер на сумата от 907,84 лв., както следва: на 17.07.2020г.- 105,82 лв., на 17.08.2020г. – 121,56 лв., на 17.09.2020г. – 155,82 лв., на 17.10.2020г. – 129,92 лв., на 17.11.2020г.– 142,38 лв., на 18.12.2020г. – 247,34 лв. Твърди, че в периода от юли 2020г. до край на 2020г. жилището е ползвано само от ответника, поради което същият дължи направените разходи за електроенергия.

Ответникът е депозирав отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни и моли същите да бъдат отхвърлени. Ответникът не оспорва, че страните са сключили предварителен договор за покупко- продажба на процесния недвижим имот, както и че при подписването е заплатил 2045 евро като капаро. Оспорва твърдението на ищеца, че не е заплатил остатъкът от продажната цена, като твърди, че цялата продажна цена е изплатена на ищеца със суми от неговия дял от приходите в съвместната им дейност. В тази връзка твърди, че е работил от 2005г. като ***** в ***** на ищеца, на трудово правоотношение, като трудовият договор е сключен с ЕТ „*****“. Прави възражение, че е придобил правото на собственост върху процесното жилище на основание давностно владение, продължило повече от 10 години. Твърди, че считано от 08.09.2005г. до настоящия момент владее, ползва и стопанисва процесния апартамент като свой, без прекъсване, като владението му е било явно, спокойно и необезпокоявано. Твърди, че от деня на сключване на предварителния договор всички данъци, такси и разноски по имота са били за негова сметка, като в случаите когато ищецът първоначално е плащал данъци и/ сметки за апартамента, ответникът му ги е възстановявал, а ищецът му е предоставял оригиналните бележки. Релевира възражение за погасяване по давност на правото на ищеца да развали предварителния договор. Оспорва претенцията за заплащане на парично задължение за ползването на имота като погасено по давност. Ответникът не оспорва, че ищецът е платил посочените от него суми в размер на 907,84 за електроенергия за процесния недвижим имот, но твърди, че е възстановил същите на ищеца.

С отговора на исковата молба е направено възражение за прихващане на паричните вземания на ищеца с насрещни вземания на ответника към него за обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка на ответника. Ответникът твърди, че трудовото

правоотношение между страните е прекратено считано от 01.01.2021г. Твърди, че размерът на последното му брутно трудово възнаграждение е бил 315 лв., на четиричасов работен ден. Твърди, че е предоставил на ищеца трудовата си книжка за оформяне в края месец декември 2020г., като до настоящия момент същата не му е върната.

Въз основа на изложеното прави възражение за прихващане с насрещно вземане в общ размер 2205 лв., представляващо обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка, за периода от 09.01.2021г. до 09.08.2021г.

Ищецът оспорва твърдението на ответника, че в качеството си на работодател незаконно е задържал трудовата книжка, като в тази връзка излага твърдения, че от негова страна са правени многократни опити да бъде връчена трудовата книжка на ответника, който не е желал да си я получи.

Пловдивският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и доводите на страните намери за установено следното:

По допустимостта на исквете.

Предявените искове са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

По основателността на исквете.

По иска за признаване на ищеца за собственик на процесното жилище и осъждане на ответника да предаде владението върху него.

От представения препис от нотариален акт за продажба на недвижим имот № **, том **, дело 13832/ 1997г. по описа на нотариус при ПРС, се установява, че през *****г. ищецът е придобил, на основание договор за покупко- продажба, процесния недвижим имот.

Обстоятелството, че между страните е сключен предварителен договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот с дата *****г., е обявено с доклада по делото като безспорно и ненуждаещо се от доказване. Не е спорно също така между страните, че окончателен договор за прехвърляне правото на собственост върху процесното жилище не е сключен. Сключеният предварителен договор от *****г. няма вещно прехвърлително действие, при което положение ответникът не е придобил правото на собственост върху процесното жилище. Ищецът безспорно доказва правата си на собственик, същият се легитимира като такъв на основание договор за покупко- продажба, обективиран в нотариален акт за продажба на недвижим имот № **, том **, дело 13832/ 1997г. по описа на нотариус при ПРС. Сключеният между страните предварителен договор поражда само облигационни отношения между тях, в конкретния случай задължение за ищеца да продаде жилището на ответника, и задължение за ответника да заплати договорената цена.

Ирелеванти са причините, поради които не се е стигнало до сключването на окончателен договор за прехвърляне на правото на собственост на процесното жилище. Включително е неотносимо дали ответникът е изплатил договорената продажна цена, което обстоятелство от друга страна не се установява от събраните по делото доказателства. Писмени доказателства в тази връзка не са представени. Ангажирани са гласни доказателства, но от показанията на разпитаните свидетели, включително от допуснатите на ответника свидетели Г. О. /във фактическо съжителство с ответника/ и Н. К. /син на ответника/, не се установява извършване на плащания от страна на ответника по процесния предварителен договор. Показанията и на двамата свидетели не съдържат каквато и да е била конкретна информация за извършени плащания – конкретни дати и конкретен размер на платена сума. В показанията си св. К. сочи само, че баща му /ответникът/ му е споделял, че е изплатил апартамента за 10 години, че е присъствал на плащания между баща му и ищеца по повод апартамента, но без да споменава конкретни суми. В показанията си св. О. сочи само, че й е било известно, че жилището е закупено от ответника, че в началото не е предполагала и не е ставало въпрос, че жилището не е на ответника и едва пет години, след като заживяла в жилището заедно с ответника, разбрала това, но не е имала представа до този момент, с оглед приятелските отношения между семействата на ищеца и ответника, че ответникът е длъжник за нещо на ищеца. В обобщение, от събраните по делото доказателства, не може да се установи, че ответникът е заплатил изцяло или частично договорения остатък от покупната цена /61440 евро/. Обстоятелството дали е платена покупната цена е неотносимо обаче, тъй като изпълнението на задължението за плащане на цената има само облигационни последици, но не и вещни. За да настъпят такива е необходимо между страните да бъде сключен окончателен договор в нотариална форма.

Представеният по делото констативен нотариален акт за признаване право на собственост на ответника върху процесния недвижим имот, на основание давностно владение, е непротивопоставим на ищеца, който го оспорва. Съгласно приетото с Тълкувателно решение № 11/ 21.03.2013г., т.д. № 11/ 2012г. на ОСГК на ВКС, нотариален акт, с който се признава правото на собственост върху недвижим имот, по реда на извършена обстоятелствена проверка, не се ползва с материална доказателствена сила относно констатациите на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, като при оспорване на признатото с акта право на собственост, когато и двете страни в правния спор се легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота, то в доказателствена тежест на всяка от страните е да докаже своето право, т.е. фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание.

Ответникът се позовава на давностно владение, като в тази връзка е представил като писмено доказателство нотариален акт № **, том **, рег. № ***, дело № 222/ 2020г. по описа на нотариус С. З., за признаване право на собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение /л.20/, както и с отговора на исквата молба е направил възражение за придобиване на имота по давност.

При носена от ответника доказателствена тежест да установи осъществяване на фактическия състав на придобивната давност, от ангажираните от него писмени и гласни доказателства и при съвкупната преценка на всички събрани по делото

доказателства, не може да се мотивира извод, че ответникът е придобил процесното жилище на основание изтекла в негова полза придобивна давност, по следните съображения:

Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя. Неговите основни признаци са обективен – упражняване на фактическа власт върху вещта, и субективен – намерението на владелеца да държи вещта като „своя“, да стане неин собственик. В теорията и съдебната практика са възприети и няколко допълнителни признаци, присъщи на владението. То трябва да е постоянно (владелецът трябва да изразява трайно намерение да свои вещта, като противопоставя своята воля на всяко друго лице, което иска да установи фактическа власт върху същата вещ), непрекъснато (не трябва да е изгубвана фактическата власт в продължение на повече от 6 месеца), несъмнено (по безспорен начин да упражнява фактическа власт върху вещта, както и своето намерение да я държи като своя), спокойно, явно (владението трябва да не е установено по скрит начин, т.е. всяко друго лице да може да разбере, че се упражнява фактическа власт върху вещта с намерение тя да се придобие в собственост). Претенция за изтекла придобивна давност на един отчасти или изцяло чужд недвижим имот може да бъде уважена, само доколкото са налице елементите на фактическия състав на чл.79, ал.1 ЗС по отношение претендиращото собствеността лице, и то установени при пълно и пряко доказване в процеса. В тежест на този, който се позовава на придобивна давност по чл.79, ал.1 ЗС е да установи, че такава е започнала да тече чрез явна промяна на държането във владение. За да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо за друго изключително и само за себе си, да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин.

С доклада по делото е прието за безспорно обстоятелството, че считано от 08.09.2005г. до настоящия момент ответникът упражнява фактическа власт върху процесния имот.

От събраните по делото доказателства не се установява обаче да се е осъществил субективният елемент на фактическия състав на придобивната давност. Така не се установява субективното отношение на ответника, че упражнява фактическа власт върху жилището с намерение за своено като негово. От показанията на св. Орландова се установява, че ответникът е правел много опити в последните две – три години назад, т.е. в периода 2017г. – 2018г. да уреди отношенията с ищеца, последният да му прехвърли апартамента, който вече му се е полагал. Следователно ответникът е осъзнавал, че процесното жилище е в патримониума на ищеца, поради което и е отправял искания за сключване на окончателен договор по нотариален ред. При всички положения, отправяйки искания за прехвърляне на процесното жилище, не може да се приеме, че ответникът е демонстрирал пред ищеца, че е променил държането във владение за себе си. Евентуалната промяна на държането във владение следва да се манифестира по явен и несъмнен начин, което в настоящия случай не се установява да е налице. Този извод не се оборва от представените по делото квитанции за платени от ответника данъчни задължения за имота, тъй като такива са представени и от ищеца. т.е. установява се, че в различни периоди данъците и ТБО са плащани и от ищеца, и от ответника. Това, че ответникът е извършил ремонт на банята на жилището, както и че е участвал със средства в ремонта на покрива на сградата и смяната на улучите, за което свидетелства св. Орландова, също не е достатъчно, за да мотивира извод, че ответникът е демонстрирал, и то по отношение на ищеца, промяна на държането във владение на имота за себе си.

С оглед на изложеното възражението за изтекла в полза на ответника придобивна давност се явява неоснователно, при което положение, и предвид на това, че ищецът се легитимира като собственик на процесното жилище на основание договор за покупко-продажба, то искът по чл.108 ЗС е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен.

Съгласно приетото с Тълкувателно решение № 3/ 29.11.2012г., т.д. № 3/ 2012г. на ОСГК на ВКС, когато по искъв път, със сила на присъдено нещо, бъде признато правото на собственост на трето лице по отношение на посочения в констативния нотариален акт титуляр, издаденият констативен нотариален акт следва да се отмени на основание чл.537, ал.2 от ГПК, като отмяната е винаги последица от постановяването на съдебното решение, с което се признават правата на третото лице.

В настоящия случай констативният нотариален акт № **, том **, рег. № ***, дело № 222/ 2020г. по описа на нотариус С. З. с район на действие Районен съд - Пловдив, по силата на който ответникът е признат за собственик на процесното жилище, на основание давностно владение, не съответства на установените по делото материални права. Същият създава привидност и на основание чл.537, ал.2 от ГПК следва да бъде отменен от съда. Приложението на чл.537, ал.2 от ГПК е предписана от самия закон последица, която съдът прилага и без искане на страните /така Решение № 23/ 03.02.2009г., гр.д. № 5214/ 2007 г., IV г.о. на ВКС/.

По иска да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 907,84 лв., представляващи заплатени от ищеца разходи за електрическа енергия за процесното жилище.

С доклада по делото е прието за безспорно както обстоятелството, че считано от ****г. до настоящия момент ответникът е упражнявал фактическа власт върху процесното жилище, както и че ищецът е заплатил следните суми за начислена електроенергия за процесния недвижим имот: на 17.07.2020г.- 105,82 лв., на 17.08.2020г. – 121,56 лв., на 17.09.2020г. – 155,82 лв., на 17.10.2020г. – 129,92 лв., на 17.11.2020г.- 142,38 лв., на 18.12.2020г. – 247,34 лв., или общо сума в размер на 907,84 лв.

Не се установява от събраните по делото доказателства, при носена от ответника за това доказателствена тежест, че е възстановил парите на ищеца за заплатена от него електроенергия. Писмени доказателства не са представени, а ангажираните от ответника гласни доказателства /показанията на св. О. и св. Н. К./ са неубедителни и въз основа на тях не може да се направи изводи, че сумите за електроенергия са платени на ищеца.

С оглед на което претенцията се явява основателна, доколкото тази електроенергия е безспорно потребена за нуждите на ответника, при което същият си е спестил разходите за нейното заплащане, което е за сметка на ищеца, който е заплатил

стойността на консумираната за жилището ел. енергия.

Искът обаче следва да се отхвърли като погасен чрез прихващане с насрещно вземане на ответника за обезщетение за незаконно задържане на трудовата му книжка от ищеца.

Ответникът е направил възражение за прихващане с насрещно вземане в общ размер 2205 лв., представляващо обезщетение за незаконно задържане на трудовата му книжка, за периода от 09.01.2021г. до 09.08.2021г., което съдът намира за основателно, по следните съображения:

Не се спори между страните, а и се установява от представените като писмени доказателства преписи от трудова книжка на ответника /л.73/, допълнителни споразумения /л.171- л.172/, ведомости за заплати /л.62-л.102/ и молба от ответника /л.61/, че между ищеца, действащ като ЕТ „*****“ и ответника е бил сключен трудов договор от ****г., прекратен считано от 01.01.2021г. Установява се от ведомостите за заплати за месец ноември 2020г. и месец декември 2020г. /л.87 и л.97/, че ответникът е получил трудово възнаграждение в размер на 315 лв. Между страните не е спорно, че трудовата книжка се е намирала при работодателя на ответника – ищеца, към датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

Съгласно приетото с Тълкувателно решение № 1/ 02.12.2018г., т.д. № 1/ 2019г., ОСГК на ВКС задължението по чл.350, ал.1 от КТ на работодателя да предаде незабавно на работника или служителя надлежно оформена трудова книжка при прекратяване на трудовото правоотношение възниква в момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Незаконно задържане на трудовата книжка по смисъла на чл.226, ал.2 от КТ е налице, когато работникът или служителят е предоставил на работодателя трудовата си книжка за вписване на необходимите данни и работодателят не я е върнал незабавно. Когато трудовата книжка се намира при работодателя неговото задължение става изискуемо и той изпада в забава от деня на прекратяване на трудовото правоотношение. За работодателя възниква задължение да заплати обезщетение по чл.226, ал.2 и ал.3, изр.2 от КТ от деня, когато трудовата книжка се намира при него и обезщетението се дължи до предаване на трудовата книжка, съответно до изпълнение на процедурата по чл.6, ал.3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж.

По делото не са ангажирани доказателства от ищеца, че е изпълнил процедурата по чл.6, ал.3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, а именно да покани ответника, писмено, с писмо с обратна разписка, да се яви, за да си получи трудовата книжка. С оглед на което ищецът не се е освободил от последиците на забавата си и дължи обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка. Ответникът претендира обезщетение за седем месец, през които се установи, че трудовата му книжка не е върната от ищеца, както и през този период ответникът не е поканен по реда на чл.6, ал.3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж да си я получи, предвид на което и с оглед установения размер на последното получено брутно трудово възнаграждение – 315 лв., възражението за прихващане в общ размер от 2205 лв. се явява основателно.

По иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 16355 евро, представляваща уговорено по предварителния договор обезщетение за ползване на жилището, за периода 01.10.2005г. – 01.02.2021г.

Установява се, че страните са уговорили, в т.1, абзац втори, от предварителния договор, че продавачът има правото да развали договора, при неплащане на паричното задължение и при прекратяване на трудовото правоотношение между страните по желание на купувача или по негова вина, като в случай на разваляне на договора за продавача възниква правото да получи обезщетение за времето, през което купувачът е ползвал процесното жилище, считано от 04.09.2005г. до датата на разваляне на предварителния договор, в размер на по 100 евро за всеки месец.

От представената по делото нотариална покана от 26.01.2021г. се установява, че ищецът е направил изявление за разваляне на предварителния договор, поради неплащане на вноските по продажната цена, която покана е получена от ответника на 02.02.2021г.

За да възникне правото на ищеца да претендира уговореното при разваляне на предварителния договор обезщетение за ползване на процесното жилище, следва преди това договорът между страните да е развален.

От страна на ответника е направено възражение за погасяване на правото на ищеца да развали договора по давност, което възражение съдът намира за основателно, по следните съображения:

Правото да се иска разваляне на сключен между страните договор се погасява с изтичането на петгодишна давност.

В настоящия случай като основание за разваляне на договора страните са уговорили при неплащане на продажната цена. Съгласно т.1 от предварителния договор продажната цена е 63485 евро, от която сума 2045 евро са платени като капаро, а останалите 61440 евро ще бъдат изплатени на равни месечни вноски от 512 евро, като първата вноска ще бъде изплатена на 15.10.2005г., а останалите вноски между десето и петнадесето число всеки месец. От така договореното следва, че остатъкът от продажната цена 61440 евро следва да бъде изплатена от ответника на ищеца в рамките на 120 месеца, считано от 15.10.2005г., което означава че последната вноска от 512 евро е дължима на 15.10.2015г. При което положение от тази дата- 15.10.2015г. за ищеца възниква правото да иска разваляне на сключения предварителен договор, поради неизпълнение на задължението за плащане на продажната цена. Петгодишният давностен срок, считано от 15.10.2015г., е изтекъл на 24.12.2020г., като при изчисляването на срока съдът съобрази, че на основание чл.3, т.2 от ЗМДВИППП, за периода 13.03.2020г. – 21.05.2020г., давностният погасителен срок е спрял да тече. Изявлението на ищеца за разваляне на процесния предварителен договор е от 26.01.2021г., с оглед на което съдът счита, че същото е направено след изтичане на петгодишния давностен срок и съответно правото да иска разваляне на договора поради неизпълнение на задължението за плащане на продажната цена е погасено по давност.

По отношение на второто предвидено в предварителния договор основание за разваляне –прекратяване на трудовото

правоотношение между страните по желание на ответника, съдът счита, че тази клауза е нищожна, тъй като същата противоречи както на закона, така и на добрите нрави и направеното в тази връзка възражение от ответника се явява основателно. Така уговорената клауза е в противоречие с разпоредбата на чл.48 от Конституцията на Република България, гарантираща правото на всеки гражданин на труд и на свободен избор на място на работа. Съгласно чл.48, ал.4 от Конституцията никой не може да бъде заставян да извършва принудителен труд. На практика обвързването на трудовото правоотношение на ответника с възможността ищеца да развали сключения предварителен договор, ако ответникът прекрати трудовото си правоотношение по своя инициатива, представлява ограничаване конституционно гарантираното право на ответника на свободен избор на труд, професия и място на работа.

С оглед на гореизложеното искът за заплащане уговореното при разваляне на предварителния договор обезщетение за ползване на процесното жилище се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

В частта по разноските.

Ищецът претендира деловодни разноски. От данните по делото се установяват такива за заплатена държавна такса, като дължимата такса за иска по чл.108 ЗС е в размер на 811.52 лв., която сума следва да бъде присъдена в тежест на ответника.

Ответникът претендира разноски за адвокатско възнаграждение, за което се установява, че е заплатено такова в размер на 3500 лв. с вкл. ДДС. Доколкото в договора за правна помощ не е конкретизиран размерът на договореното адвокатско възнаграждение за всеки един от предявените искове, то следва да се приеме, че за всеки от тях е договорено по равно или по 1166,66 лв., при което положение, с оглед изхода по делото – отхвърляне на два от предявените искове, то на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 2333,32 лв. Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира за неоснователно, с оглед фактическата и правна сложност на делото и бора на проведените съдебни заседания /общо три/.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, че Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, **е собственик** на следния недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 56784.506.860.1.2 по кадастралната карта и кадастралните регистри на град *****, община *****, област *****, одобрени със Заповед *****г. на Изпълнителния директор на АГКК, с последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри засягащо самостоятелния обект от 19.04.2021г., с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, който се намира в сграда с идентификатор 56784.506.860.1 и предназначение: сграда със смесено предназначение, разположена в поземлен имот 56784.506.860, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент на едно ниво, с площ 100,21 кв.м., с прилежащи части: изба № * с площ 4,85 кв.м. и 11,07 % идеални части от общите части на сградата, при граници на самостоятелния обект: на същия етаж: 56784.506.860.1.1; под обекта: 56784.506.860.1.13, 56784.506.860.1.12, 56784.506.860.1.11 и 56784.506.860.1.14; над обекта 56784.506.860.1.4, като **ОСЪЖДА** Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, **да предаде** на Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, **владението върху този имот**, както и **ОТМЕНЯ**, на основание чл. 537, ал.2 от ГПК, нотариален акт № **, том **, рег. № ***, дело № 222/ 2020г. по описа на нотариус С. З., рег. № **** от НК, с район на действие Районен съд - Пловдив, по силата на който ответникът Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, е признат за собственик, на основание давностно владение, на този имот.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, против Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, за заплащане на сумата от 907,84 лв., представляващи заплатени от ищеца разходи за електрическа енергия за процесното жилище, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба до окончателното плащане, **като погасен чрез прихващане** с насрещно вземане на Д. Н. К., ЕГН *****, представляващо обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка на ответника, за периода от 09.01.2021г. до 09.08.2021г., дължимо от ищеца в качеството му на работодател, действащ като ЕТ „*****“.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, против Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, за заплащане на сумата от 16355 евро, представляваща уговорено по предварителния договор от *****г. обезщетение за ползване на жилището, за периода 01.10.2005г. – 01.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба до окончателното изплащане на вземането, като неоснователен.

ОСЪЖДА Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, **да заплати** на Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, сумата **2333,32 лв. /две хиляди триста тридесет и три лева и тридесет и три стотинки/**, представляваща разноски за производството по гр. дело № 1516/ 2021г. по описа на Окръжен съд- Пловдив.

ОСЪЖДА Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, ап.*, **да заплати** на Г. М. В., ЕГН *****, с адрес гр. *****, ул. „*****“ № **, ет.*, сумата **811.52 лв. /осемстотин и единадесет лева и петдесет и две стотинки/**, представляваща разноски за производството по гр. дело № 1516/ 2021г. по описа на Окръжен съд- Пловдив.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – гр. Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____